

DE REIS VAN DE TWEELING

DE LEGENDE VAN DE
DURDARAI

DE REIS VAN DE
TWEELING

B.P. BRUIN

Dit is een fictief werk. Elke gelijkenis met entiteiten uit het echte leven, of het nu gaat om mensen, gebeurtenissen of locaties, is volledig toevallig en komt uitsluitend voort uit de verbeelding van de auteur. Let op: dit verhaal is een verzinsel, en alle overeenkomsten met feitelijke gebeurtenissen, plaatsen, organisaties of individuen, levend of overleden, zijn puur toeval.

Copyright © 2024 by B.P. Bruin

Alle rechten voorbehouden, inclusief die voor test en data mining, AI-training en soortgelijke technologieën.

Geen enkel deel van deze publicatie mag op welke manier dan ook worden gereproduceerd of gebruikt worden zonder toestemming van de uitgever of auteur van dit boek, behalve in het geval van korte citaten die zijn opgenomen in recensies of artikelen.

ISBN: 9789403784953

NUR: 300

Eerste Nederlandse druk: 2025

www.bpbruin.com

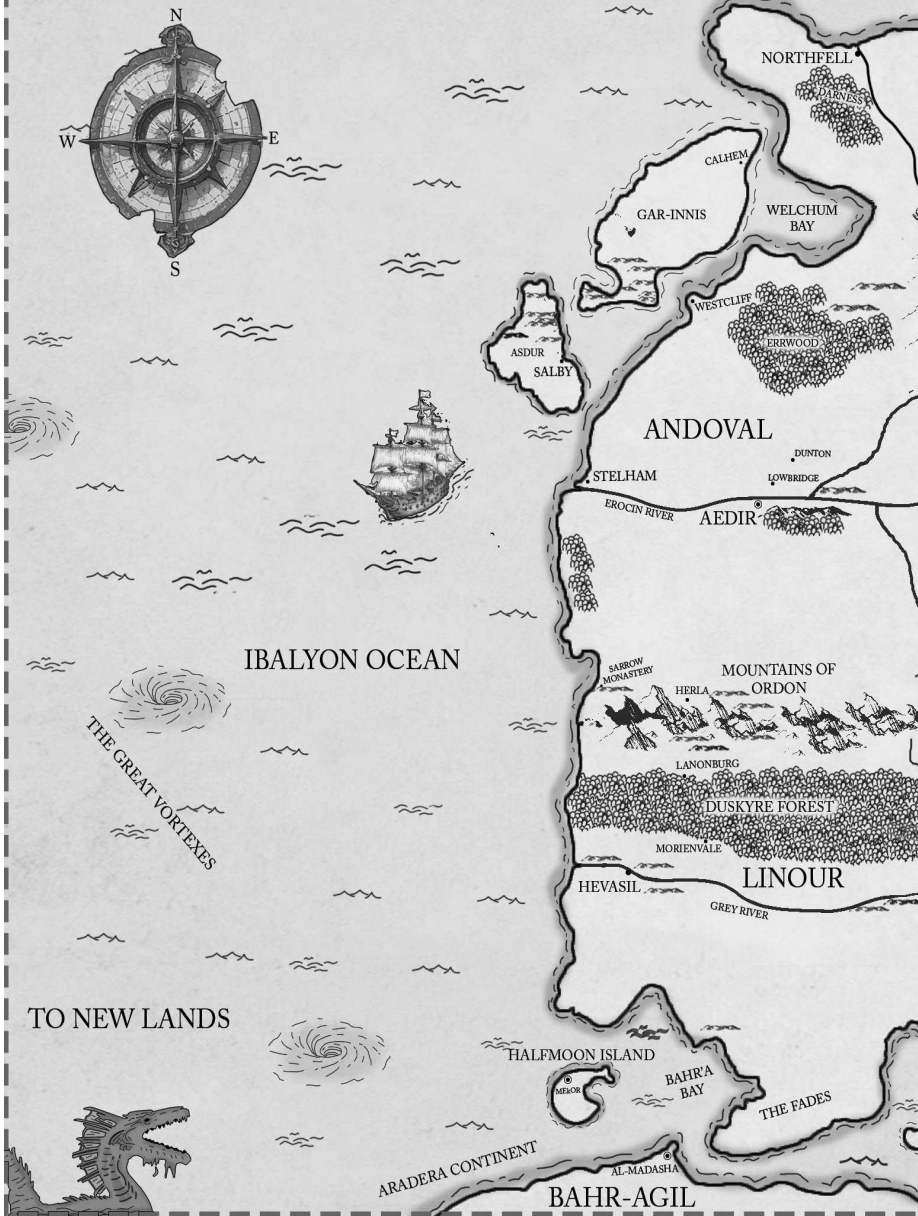
Silvershore Publishing

*Voor mijn oma.
Die mij in alles steunde.*

Gerda Meulmeester - van der Wende
25-01-1946 — 4-8-2022

CELNION CONTINENT

PROLOOG

Het waren een paar zware dagen geweest terwijl Damien en zijn troepen neerstreken op een klein open veld. Zijn manschappen lagen rond het kampvuur, en er heerste een gemoedelijke sfeer. Hun missie was niets anders dan succesvol geweest, behalve het gebrek aan slaap dat ze moesten voortduren.

Gedurende de week hadden ze de situatie in het noorden van het land gestabiliseerd, dat geteisterd werd door overvallers uit het oosten. Samen met zijn manschappen hadden ze de grens veiliggesteld door de verantwoordelijke groepen op te sporen die de verstoring van de vrede veroorzaakten.

Damien keek op van zijn zwaard dat hij zojuist met veel zorg aan het slijpen was. Het geluid dat hij hoorde was zo stil als een fluistering in de wind geweest. Toch pikten zijn oren het op, waardoor hij onmiddellijk alert werd. Hij keek naar de mannen rond het kampvuur, die niets leken op te merken terwijl ze onderling spraken.

Het geluid stierf weg, waardoor alleen de klanken van de natuur en zijn groep overbleven. Na een paar seconden hoorde hij het geluid echter opnieuw, en leek van achter een rotsformatie vijftig meter verderop te komen. Ongemerkt keek Damien in die richting. Een lichte glinstering werd weerspiegeld van het licht van het kampvuur toen het iets metaligs achter de rots raakte.

“Bereid je voor op een aanval, mannen,” zei hij op zo’n normale toon, dat sommigen aarzelden om te begrijpen wat hij bedoelde. Onmiddellijk hief hij zijn zwaard op, meteen gevolgd door zijn troe-

pen. Ze begrepen maar al te goed dat wanneer hun commandant zijn wapen trok, onmiddellijke actie ondernomen moest worden.

Op datzelfde moment kwam er een groep mannen tevoorschijn, rennend van achter de rotsen vandaan, ziend dat hun verrassingsaanval had gefaald. Ze schreeuwden luidkeels en kwamen recht op het zojuist vredige kamp af.

Damien telde snel. “Dertig mannen tegen tien van ons. Dat klinkt als een eerlijk gevecht,” zei hij met een kleine grijns.

“Dood ze allemaal!” hoorde Damien de veronderstelde leider van de groep schreeuwen, waardoor hij wist wie hij moest aanvallen. Zonder een teken te geven, stonden zijn eigen troepen in formatie, hun schilden hoog houdend ter verdediging. Damien stond in het midden van de rij, klaar voor de aanvallers die op hen afkwamen.

Damien focuste zijn gedachten, ademde diep in en uit, trok sahar vanuit zijn omgeving en maakte de nodige berekeningen voordat hij zijn zet deed. Zonder aarzeling wees Damien zijn zwaard naar de groep mannen, waaruit een dodelijke bliksemschicht zich een weg baande naar de bandieten. Zonder waarschuwing vielen ze op de grond, waardoor andere leden van de groep stopten om niet over hen heen te struikelen.

“Durdarai!” schreeuwde een van de aanvallers in kille angst. Onmiddellijk haperde hun tempo, terwijl ze zagen hoe vijf van hun mannen met gemak stierven. Niemand leek nu nog als eerste aan te willen vallen.

“We zijn met drie keer zoveel, dood ze nu! Degene die als eerste de durdarai doodt, krijgt honderd gouden munten!” bulderde opnieuw dezelfde stem van de leider. Dit leek de groep weer zelfvertrouwen te geven, en ze hervatten hun aanval, eerst langzaam, maar toen rennend. Recht op Damien af.

Damien en zijn mannen stonden nog steeds in formatie te wachten tot ze arriveerden, zwaarden en schilden in hun hand en klaar voor alles. Ondertussen waren ze gewend geraakt aan gevechten tegen grotere aantallen. Hoe meer tegenstanders, hoe uitdagender het was, maar na een week vechten waren zijn mannen vermoeid geraakt.

Drie grote bandieten arriveerden als eerste, klaar om hen aan te vallen. Maar Damien was sneller terwijl hij zijn sahar inwaarts richtte en omzette tot dursahar. Hij ademde in en uit, voordat zijn

zwaard flitste door de lucht met een snelheid die zijn tegenstanders niet konden bijhouden. Hij maakte snel werk van de eerste twee, sneed ze over de borst en armen en doorboorde de derde recht door zijn harnas heen. Nu was iedereen in zijn troep verwickeld geraakt in een gevecht op het veld.

Damien draaide zich om en zag vijf mannen recht op hem afkomen. Opnieuw focuste hij zijn gedachten, dit keer op het kampvuur, en maakte opnieuw gebruik van sahar om het vuur en hout samen te bundelen. Een vuurbal zo groot als een wagenwiel schoot op zijn tegenstanders af, die schreeuwden van pijn en angst terwijl ze op de grond vielen. Twee wisten de vuurbal te ontwijken en keken angstig op voordat Damien ze ook uitschakelde met een felle slag van zijn zwaard.

Nu waren er nog acht die op hem afkwamen. Opnieuw focuste hij, nu op de wortels onder het grondoppervlak, die een seconde later als dodelijke staken uit de grond schoten en de helft van de groep uitschakelden in één beweging.

Daarvan bleven er nog vier over, die als gieren hem omcirkelde. Het bleek vruchteloos toen Damien hun wapens ook pareerde, één voor één schakelde hij ze uit, terwijl zijn zwaard leek te vloeien als water en bewoog sneller dan menselijkerwijs mogelijk zou zijn.

Het gevecht ging door tot Damien oog in oog kwam te staan met de leider van de groep. Hij staarde naar de lelijke tronie van de man met een hap uit zijn oor en zijn scheve neus. Hij zwaaide zijn knots voor hem uit, en daagde hem persoonlijk uit. "Laten we eens kijken waar je van gemaakt bent, durdarai. Geen trucjes dit keer," zei hij met minachting druipend van zijn stem. De man viel aan met een neerwaartse slag om Damiens hoofd te verpletteren. De man bewoog verrassend snel voor zijn omvang, waardoor Damien achteruit moest bewegen, terwijl hij de knots met zijn eigen zwaard pareerde. De zware klap weerkaatste over het veld. Opnieuw kwam de knots snel op hem af, dit keer naar zijn maag, maar opnieuw pareerde hij. Zijn tegenstander begon hem steeds sneller aan te vallen, keer op keer ontmoette zijn wapen dat van Damien.

Damien merkte op dat het zelfvertrouwen van zijn aanvaller groeide terwijl hij werd teruggedreven, zijn eigen tempo leek traag in vergelijking. De man hield zijn stortvloed van aanvallen in stand van alle kanten uit. Toch slaagde hij er niet in om door de ijzeren

verdediging van Damien heen te dringen.

Plotseling wende de ogen van de aanvaller zich naar zijn omgeving. Alle negenentwintig van zijn mannen waren gedood of uitgeschakeld. Hij keek terug naar Damien, die een kleine grijns liet zien. De man keek met een angstvallige blik naar de Durdarai, die hem had misleid, en alleen maar zijn vermoeidheid veinsde. De vermeende vermoeidheid van Damien was slechts een act geweest, en zijn zwaard trof doel. Het laatste wat de bandiet zou hebben gezien, was de punt van Damiens zwaard die op hem afkwam, voordat de duisternis hem omhulde.

Het lot van velen die zichzelf overschatten tegenover een Durdarai...

HOOFDSTUK 1

“Opnieuw!” Weerklonk de luide stem van de zwaardlerares Layla Hevastus over het trainingsveld. Het geluid van metaal dat tegen metaal sloeg was duidelijk te horen, terwijl de zwaarden van de twaalf studenten elkaar raakten.

De studenten van de Durdarai Academie waren bezig met de basisvormtraining, een eentonige reeks aan oefeningen die ze de afgelopen week herhaaldelijk hadden beoefend. Layla Hevastus liep kritisch rond en beoordeelde de houding van de studenten. Af en toe stopte ze om de fouten in techniek te corrigeren, hoe klein die fout ook was.

“Hef je zwaard op, Lucas! Of probeer je het gras te maaien? George, heb je slakken als ontbijt gegeten? Je beweegt er namelijk wel als een,” berispte ze haar studenten, die nu in het zweet waren uitgebarsten. Uiteindelijk richtte ze zich op de laatste twee: William en Elena Huran, de tweeling.

“Je bent trager dan een slak, zusje van me. Heb je toevallig hetzelfde ontbijt gegeten als George?” zei hij met een sluwe glimlach op zijn gezicht, terwijl hij dezelfde opmerking gebruikte die hun lerares tegen George had gemaakt, wetende dat ze hem in de gaten hield.

Elena kaatste terug: “Als ik zo langzaam ben, waarom kun je dan niet door mijn verdediging heen komen?” Een glimlach gleed over haar lippen.

Will keek boos naar zijn zus. Sinds hun kindertijd hadden

ze een constante rivaliteit, waarbij ze altijd probeerden elkaar te overtreffen in alles wat ze deden. Terwijl hij uitblonk in alle fysieke onderdelen, overtrof zij hem consequent op academisch gebied. Hun lerares, mevrouw Hevastus, vergeleek hen vaak en beschreef Elena als standvastig en nuchter, maar twijfelachtig in haar besluitvorming. Will wist maar al te goed wat mevrouw Hevastus van hém dacht.

Hij probeerde nog een reeks bewegingen om Elena's verdediging te doorbreken. Af en toe voegde hij een extra beweging toe die hij van hun vader had geleerd. Hij hoopte dat mevrouw Hevastus het niet zou opmerken, maar als ze dat wel deed, koos ze ervoor om geen commentaar te geven.

Op het laatste moment tikte hij het zwaard van zijn zus opzij, stak zijn eigen zwaard naar voren en bracht haar zo uit balans. Vervolgens sloeg hij met de platte kant van het zwaard tegen haar ribben.

“Oef!” riep ze luid uit toen zijn zwaard haar raakte. “Ik pak je daar nog wel voor terug.”

William haalde alleen zijn schouders op en keek hoe haar ogen vuur naar hem schoten. Hij wist dat hij haar harder had geraakt dan nodig was.

“Wissel!” riep hun lerares.

Dit betekende dat de aanvallers nu moesten verdedigen. Het was Elena's beurt om Will aan te vallen. Ze nam de juiste houding aan, plaatste haar lichaam licht zijwaarts en balanceerde op de voorkant van haar voeten. Haar zwaard wees naar voren, met het heft opzij, terwijl ze haar ademhaling ontspande.

Elena keek naar Will, die zijn verdedigende positie innam. Ze wachtte iets langer dan normaal en rekte haar aanval uit om hem af te leiden, omdat ze wist dat Will geïrriteerd en ongeduldig zou worden.

“Ga je nog aanvallen, of wat? Je doet er gewoon eeuwen over om—” begon Will te zeggen, toen Elena de kans greep om toe te slaan terwijl hij midden in zijn zin zat. Will, die dit niet verwachtte, kon haar aanval nauwelijks ontwijken en pareerde haar zwaard op het laatste moment naar links.

“Ik was nog niet klaar!” wilde hij zeggen, maar voordat hij zijn mond weer kon openen, sloeg Elena van links en dreigde zijn ribben te raken. Met een verschrikte kreet pareerde hij de slag op

het laatste moment, maar verloor daarbij zijn evenwicht op een graspol die eerder die dag was losgetrokken. Met een harde klap belandde hij op zijn rug, waarbij de lucht uit zijn longen werd geperst. Toen hij zijn ogen weer opende, zag hij de punt van Elena's zwaard boven zijn neus hangen.

"Ik heb je!" zei ze met een triomfantelijke glimlach.

Will werd hier boos om, iets wat hij van hun vader had geerfd. "Je had gewoon geluk omdat je vals speelde," wist hij met moeite uit te brengen, terwijl de lucht langzaam terugkeerde naar zijn longen.

"In de strijd is alles toegestaan, William; je kunt niet verwachten dat de vijand eerlijk vecht," zei de stem van mevrouw Hevastus, terwijl ze aan hun linkerzijde stond. "Als je vecht tegen een tegenstander van gelijke vaardigheid of beter dan jij, moet je soms creatief zijn om ze te verslaan." Ze bood hem een hand om hem weer op de been te helpen. Hoewel hun lerares fel en streng was, behandelde ze hen toch rechtvaardig.

Meestal.

"Dank u, mevrouw," zei hij, terwijl hij weer overeind kwam.

"Maak die fout niet nog eens," zei ze met een strengere toon. Will slikte bij de manier waarop zijn lerares naar hem keek en nam haar woorden ter harte.

"Opnieuw," riep hun lerares nogmaals. Het geluid van zwaarden weerklonk over het trainingsveld achter het kasteel.

Deze keer was Will voorbereid. Dit keer probeerde Elena aan te vallen zonder te wachten en haalde uit om hem op de borst te raken. Hij pareerde haar zwaard gemakkelijk naar rechts. Ze sloeg opnieuw, maar ook dit keer was hij voorbereid. Dit ging minutenlang door, totdat hij in een prettig ritme viel en merkte dat ze moe begon te worden van haar vergeefse pogingen om zijn verdediging te doorbreken.

"Goed, dat is het voor vandaag. Goed gewerkt, iedereen. Ik zie jullie morgen weer," riep mevrouw Hevastus naar de klas.

Dankbaar lieten de studenten hun zwaarden zakken, terwijl de zweetdruppels van hen afdropen.

"Ik had je bijna," zei Elena, lichtelijk geërgerd, terwijl ze haar voorhoofd afveegde met de rand van haar mouw.

"Dacht het niet. Dit keer verdedigde ik me gemakkelijk, zonder dat je me voor de gek hield," antwoordde Will. Elena maakte een

afwijzend geluid en schoof zijn opmerking terzijde.

Will deed zijn beschermende uitrusting uit en legde die op de verplaatsbare rekken, die later naar het kleine trainingsgebouw verderop op het terrein werden gebracht. Hij keek naar de zon, die al laag aan de hemel stond. Gelukkig bracht de lenteavond een aangename temperatuur met zich mee.

Sommige studenten liepen al in de richting van de academie met een zware tred, terwijl ze hun pijnlijke spieren betastten. Will merkte ook de groep eerstejaars op, die met grote interesse naar de ouderejaars had gekeken. Hij herinnerde zich nog hoe hij ooit op hun plek had gestaan en met ontzag naar de vaardigheden van zijn oudere klasgenoten had gekeken.

Will wierp opnieuw een blik op zijn eigen klasgenoten. Sommigen waren helemaal vanaf de andere kant van het land naar de Durdarai Academie gereisd, in de hoop hier te slagen. De meeste studenten kwamen uit welgestelde families, die de prestigieuze titel van meester durdarai aan hun naam wilden verbinden. Anderen kwamen uit de middenklasse en beschouwden zichzelf gelukkig genoeg om het geld voor de opleiding bijeen te kunnen brengen. Slechts zelden kwam een durdarai uit de lagere klasse.

Hoewel de training lang en zwaar was, bracht een meesterschap als durdarai grote krachten met zich mee, die veel aanzien genoten binnen het koninkrijk. Om dat te bereiken, moesten de studenten bewijzen dat ze klaar waren om te leren onder een meester durdarai als diens leerling. Voor de grotere Huizen betekende dit het behoud van hun generatieslange macht. Voor armere families was het een manier om op te klimmen naar hogere sociale rangen. Elk jaar zorgde dit ervoor dat getalenteerde studenten, bij wie het durdarai-gen was vastgesteld, vanuit het hele land naar de hoofdstad reisden in de hoop als student te worden geaccepteerd. Zoals elk jaar viel echter meer dan de helft tijdens het jaar af door het zware trainingsregime.

Deze verwachtingen, opgelegd door zowel hun families als de academie, legden enorme druk op de schouders van de studenten. Falen betekende schaamte, en de angst daarvoor dreef hen tot het uiterste. Maar op dit moment dachten de studenten maar aan één ding: een warme maaltijd en iets om hun dorst te lessen.

Will en Elena liepen over het kronkelende pad omhoog naar Kasteel Aedir en merkten op hoe prachtig het terrein in deze tijd

van het jaar was. Will keek naar de lucht, waar de laatste stralen van de zon op de ogenschijnlijk oneindig hoge torens schenen. Het kasteel, eeuwen geleden gebouwd door de eerste koning, weerstond nog altijd de tand des tijds.

Terwijl ze verder liepen, passeerden ze de wachters van de buitenmuur. De wachters herkenden de tweeling uiteraard en knikten hen toe terwijl ze langs liepen. Niet veel later kwam de academie in zicht, waar iedereen tegelijk naar binnen stroomde. De meeste studenten woonden daar tijdens hun vier jaar durende training, op enkele uitzonderingen na. Slechts vier studenten waren niet in de academie gehuisvest: de neef van de koning, de zoon van een hooggeboren edelman uit de stad, zijn zus, en Will zelf.

Hier is een gecorrigeerde en verbeterde versie van de tekst:

Ze waren geboren en getogen in het kasteel sinds hun vader, Damien, hoofd van de Orde van de Durdarai was geworden. Hij was een held in hun land en beroemd in de zeven koninkrijken van het westen. Hun moeder, Deborah, was een hooggeplaatste diplomaat en een getalenteerde Aensahrina in haar eigen recht. Haar onderhandelingsvaardigheden en talent voor overreding hadden hun land al jaren een sterke positie op het continent gegeven. Sinds hun jeugd verwachtten mensen grote dingen van hen, als zoon en dochter van zulke prominente ouders. Dat bracht ook de uitdaging met zich mee om te voldoen aan de hoge verwachtingen, die vaak als een zware last op hun schouders drukten.

“Je zou denken dat we in ons laatste jaar de basis niet meer hoeven te beoefenen,” klaagde Will voor het eerst tijdens de wandeling en verbrak daarmee de stilte.

“Het is gebruikelijk, Will. Zoals vader zegt: Een student met perfecte kennis van de basis kan er altijd op terugvallen,” zei Elena sarcastisch, terwijl ze de diepe stem van hun vader zo goed mogelijk imiteerde.

“Ik weet heus wat hij zei, maar het voelt als tijdverspilling. Ik weet dat ik klaar ben voor iets nieuws,” zuchtte hij.

“Ik ben het met je eens. Maar zodra we trainen onder een meester durdarai, zullen we alle geavanceerde technieken leren die we nu nog niet behandelen,” zei Elena in een poging om hem op te beuren. Ze wist dat Will altijd de beste wilde zijn en deelde zijn mentaliteit. Alleen kon haar broer soms te ongeduldig zijn en wilde hij alles tegelijk.

Ze vielen weer stil toen ze bij de zij-ingang aankwamen. Ze passeerden twee poortwachters, liepen een van de kleinere binnenplaatsen in, en zagen een man van het kasteelpersoneel met overduidelijk grote haast naar hen toe snellen.

“Jonge meesters,” begon hij, terwijl hij kort boog. Het was een gebaar dat Will altijd ongemakkelijk vond, ook al zou hij eraan gewend moeten zijn. “Uw aanwezigheid is gevraagd in het kantoor van uw vader.”

“Waarvoor?” vroeg Elena. Hun vader riep hen zelden op deze manier naar zijn kantoor, en zeker niet aan het einde van de dag, aangezien ze elkaar hoe dan ook bij het avondeten zouden zien.

“Dat heeft hij niet vermeld,” zei de boodschapper met een verontschuldigende en, zo leek het, bange blik.

Will merkte dit op, nog iets wat hij haatte aan zijn status was dat mensen van het kasteelpersoneel naar hen opkeken, soms zelfs tot het punt van angst. Hij wist dat sommigen binnen het hof misbruik maakten van hun status, maar deze man leek gewoon bang, alsof het zijn schuld was dat hij niet wist waarom hun vader hen had opgeroepen.

“Heel erg bedankt. Mag ik uw naam vragen?” vroeg Will vriendelijk. “Ik heb u nog niet eerder in het kasteel gezien?”

De man, die duidelijk zo’n reactie niet had verwacht, stamelde: “H-Hershel, meneer. Ik ben niet zo lang geleden overgeplaatst vanuit paleis Gralbres.”

“Dat verklaart veel,” dacht Will. Hij had Heer Gralbres eens ontmoet na een formeel bal van de koning. Hij en zijn zonen waren nog gemener dan de anderen edelen. Gelukkig was geen van hen durdarai.

“Bedankt, Hershel. Je mag gaan,” zei Will tegen de timide man.

Nadat de man was vertrokken, keek Elena naar Will. “Hij zag er behoorlijk bang uit, vond je niet?”

“Ik denk dat hij gewoon gewend is geraakt aan hoe Heer Gralbres hem behandelde, het leek alsof hij een klap verwachtte,” zei Will met afkeuring.

Elena keek bedroefd terwijl ze naar de plek keek waar de man net om de hoek was verdwenen. “Arme man,” zei ze vol medeleven. “Maar laten we vader niet langer wachten.”

Ze versnelden hun pas toen ze het kasteel binnengingen en liepen door de gangen met hun hoge, rijk versierde plafonds. On-

derweg passeerden ze verschillende bekenden die hen vluchtig groetten voordat ze verder liepen. Bij het trappenhuis omhoog zetten ze opnieuw aan. Uiteindelijk bereikten ze de voorkant van hun vaders kantoor, dicht bij de kantoren van andere staatsfunctionarissen.

Een zware houten deur stond in hun weg. Elena klopte aan, zoals ze altijd deed, met een bepaald ritme dat alleen zij en hun ouders kenden.

“Kom binnen,” klonk de stem van hun vader. Langzaam open- den ze de deur en betraden de kamer met zijn zware houten accenten, gevuld met talloze fascinerende voorwerpen en snuisterijen die hij tijdens jaren van reizen had verzameld. Sommige waren duidelijk gemanipuleerd met sahar, terwijl andere objecten simpelweg vreemd en raadselachtig waren om naar te kijken. Will herinnerde zich de pure vreugde die hij voelde telkens wanneer zijn vader hem in zijn kantoor toeliet. Urenlang kon hij de mysterieuze objecten bewonderen, terwijl zijn vader hem telkens waarschuwde nergens aan te komen. Zelfs nu bewonderde hij alles met dezelfde kinderlijke verwondering.

Toen ze voor zijn bureau stonden, keek Damien hen aan. “Ik heb jullie hierheen laten komen om een aantal zaken te bespreken,” begon hij met een serieuze blik. “Ik ben de laatste tijd erg druk geweest en heb jullie daardoor weinig kunnen begeleiden in de laatste maanden van jullie training. Ik hoop dat jullie dat begrijpen.”

Damien Huran was een man naar wie mensen opkeken. Hij was breedgeschouderd en sterk gebouwd, zoals de meeste durdari. Zijn nette baard, net als zijn haar, had een lichtere tint bruin. Zijn doordringende blauwe ogen waren altijd scherp en gefocust onder zijn zware wenkbrauwen. Alleen al met een blik eiste hij respect op.

“En aangezien ik ongeveer een maand weg zal zijn, kan ik jullie in die tijd geen advies meer geven,” kondigde Damien aan.

Will en Elena keken elkaar verrast aan. Hun vader reisde zelden langer dan een week sinds hij het hoofd van de Orde was geworden.

“Waar gaat u naartoe, vader?” vroeg Will nieuwsgierig.

Damien leek even te overwegen of hij deze vraag zou beantwoorden, maar besloot dat hij hen een verklaring verschuldigd

was. “Wat ik jullie ga vertellen moet geheim blijven. Ik vertrouw erop dat jullie deze informatie voor jezelf houden,” zei hij met een ernstige uitdrukking.

Will en Elena keken elkaar aan en knikten snel. “Ja, vader,” zeiden ze tegelijkertijd.

Damien stond op en keek uit het raam. “Onze verkenners zijn teruggekeerd van hun reizen. Er is nieuws binnengekomen dat ze nieuw land in het westen hebben ontdekt,” vertelde hij hun. “De koning wil dat ik daarheen ga en persoonlijk toezicht houd op de oprichting van de eerste nederzetting, om ervoor te zorgen dat alles zonder problemen verloopt.” Hij liep terug naar zijn bureau.

Will en Elena konden hun opwinding niet verbergen.

“Ongelofelijk!” zei Elena met verbazing.

“Hoe ver is dit nieuwe land?” vroeg Will onmiddellijk.

Damien glimlachte bij deze vraag. “Dat is het hem juist. Het nieuwe land is niet eens zo ver weg, met onze moderne schepen kunnen we er binnen tien dagen zijn.”

Will was verrast. “Is er eindelijk een manier gevonden om de draaikolken te omzeilen—hoe?”

“Dat is iets wat ik helaas niet kan onthullen. Het is een staatsgeheim en moet ook zo blijven,” antwoordde Damien plechtig. De tweeling keek even teleurgesteld, maar hun nieuwsgierigheid bleef onmiskenbaar. Damien draaide zich om en liep naar de kast aan de linkermuur. “Maar ik kan jullie wel dit laten zien,” zei hij terwijl hij de kastdeur opende.

Uit de kast haalde hij een object gewikkeld in dik grijs doek. Hij legde het op zijn bureau en pakte het voorzichtig uit. Toen het laatste stuk doek was verwijderd, kwam een klein standbeeld tevoorschijn.

Will en Elena bekeken het beeld met grote belangstelling.

“Wat is dat?” vroeg Will.

“Dit is een standbeeld van een Kerkyne,” zei hun vader. Will merkte de kleine groene stenen op die dienden als ogen. Een onverklaarbare vlaag van nervositeit be kroop hem.

Damien vervolgde: “Een duister wezen waarvan wordt aangenomen dat het uitgestorven is na het tijdperk van Cairfar. Onze historici vertellen ons dat deze wezens meedogenloze krijgers waren, gecorrumpeerd in dienst van An-Beithíokhin tijdens zijn oorlogen. Een van de ontdekkingsreizigers bracht het mee terug

nadat hij het had gevonden in de ruïnes.”

Terwijl hun vader sprak, voelde Will zich steeds angstiger worden terwijl hij naar het beeldje keek.

“Natuurlijk zijn An-Beithíokhin en zijn gecorrumpeerde wezens lang geleden vergaan nadat Cairfar hen had verslagen,” zei Damien, terwijl hij het beeldje opnieuw bedekte en het voorzichtig op zijn oorspronkelijke plaats in de kast zette.

“Wat is er gebeurd met al degenen die hem dienden?” vroeg Will, die zich onmiddellijk beter voelde nadat zijn vader het angstaanjagende beeldje had opgeborgen.

“De legende vertelt dat alle corruptie samen met hem verdween. Sommige wezens die tegen hun wil waren veranderd, werden weer normaal. Mannen die hem vrijwillig volgden, werden veroordeeld en opgesloten. Natuurlijk gebeurde dit allemaal meer dan tweeduizend jaar geleden. Veel kennis uit die tijd is verloren gegaan,” vertelde Damien hen.

Er viel een korte stilte terwijl ze de informatie tot zich namen, tot Elena sprak: “Wanneer vertrekt u, vader?” Ze hield haar hoofd een beetje scheef; haar blonde haar viel opzij terwijl ze dat deed.

“Ik vertrek over een maand. Eerst moeten de nodige voorbereidingen worden getroffen voordat we uitvaren,” antwoordde Damien.

Will wilde maar al te graag meer vragen stellen, maar voordat hij daar de kans voor kreeg, klonk er een klop op de deur. Hij draaide zich om om te zien wie het was.

“Kom binnen,” zei hun vader. Een man in een donker kapiteinsuniform kwam de kamer binnen en groette hen formeel. Damien beantwoordde de groet op een soortgelijke manier voordat hij de tweeling opnieuw aankeek.

“Ik moet deze vergadering bijwonen. Ik spreek jullie tijdens het avondeten.” Damien wuifde met zijn hand naar de deur, wat duidelijk maakte dat het tijd was om te gaan.

Nadat de tweeling afscheid had genomen en de kamer verliet, sprak hun vader hen nog een laatste keer toe: “En onthoud wat ik heb gezegd,” terwijl hij zijn wijsvinger tegen zijn lippen hield.

De tweeling deed de deur achter zich dicht en liep naar hun eigen leefruimte. Sinds hun vader vijftien jaar geleden het hoofd van de Orde was geworden, was hun familie naar het kasteel verhuisd, waar ze nu permanent woonden. Ze waren gehuisvest op

de tweede verdieping aan de westkant van het kasteel en genoten van alle voordelen die daarmee gepaard gingen.

Hoewel Will een hekel had aan de ergernissen die het leven aan het koninklijk hof met zich meebracht, hield hij nog steeds van het prachtige kasteel. Zelfs na vijftien jaar had hij het gevoel dat hij nog lang niet alles had ontdekt, met de vele geheimen die nog steeds verborgen gingen in het zware gesteente. Ondanks zijn liefde voor het kasteel, stoorde het hem dat de mensen daar altijd verwachtten dat ze er op hun best uitzagen en voortdurend aan de strenge etiquette voldeden. Will droomde liever van een groots avontuur, ver weg van de verwachtingen en verplichtingen, waar hij de vrijheid zou hebben om zijn eigen beslissingen te nemen. Hij wist dat Elena veel van zijn ideeën deelde, al liet zij die verlangens niet altijd blijken.

Ze liepen door de lange gangen van het kasteel en spraken zachtjes over wat hun vader had gezegd, totdat ze bij de deur kwamen die toegang gaf tot hun eigen deel van het kasteel. Zodra ze hun woonkamer binnenstapten, ontspanden ze hun stijve houding.

Hun ogen gingen over de grote kamer, met een glanzende marmeren vloer, een open haard aan de muur en hoge ramen waar het natuurlijke zonlicht naar binnen stroomde. In deze tijd van het jaar stonden de ramen open, waardoor een zachte bries de gordijnen op deze lenteavond liet dansen.

“Hoe was de training?” klonk de stem van hun moeder vanaf het balkon.

Will onderdrukte de neiging om te zeggen dat hij het nogal eentonig vond. In plaats daarvan antwoordde hij met een vlakke toon: “Het was zeer leerzaam.”

Hun moeder schreed de woonkamer binnen. Deborah Huran was altijd het toonbeeld van gratie. Ze droeg een elegante witte jurk die haar lange gestalte en sierlijke figuur benadrukte, terwijl haar blonde haar keurig was opgestoken in een knot. Haar vriendelijke bruine ogen keken altijd op een manier die je het gevoel gaf dat ze om je gaf. Will wist echter dat haar warme uitstraling soms misleidend kon zijn; ze kon feller zijn dan wie ook als de situatie daarom vroeg. Dit maakte haar niet alleen uitmuntend in haar werk, maar ook vrijwel onverslaanbaar in een discussie.

“Ik weet dat jullie beiden de training vervelend vinden,” zei ze

terwijl ze hen aankeek. “Op dat gebied lijken jullie veel te veel op jullie vader.”

“Moeder, we doen nog steeds basisoefeningen!” verzuchtte Will, waarbij hij zijn frustratie niet kon verbergen. “Die hebben we al jaren geleden met vader geleerd, nog voordat we naar de academie gingen! En in plaats van moeilijkere vormen te oefenen, vervelen we ons stierlijk!”

“Will heeft gelijk, moeder,” voegde Elena eraan toe. “Zelfs ik ben het erover eens dat dit belachelijk is. Misschien hebben andere studenten meer tijd nodig om te leren omdat ze met allerlei dingen bezig zijn, maar wij niet!”

Hun moeder zuchtte en keek hen één voor één recht in de ogen. “Ik weet dat jullie klaar zijn voor meer,” zei ze met een kalme maar resolute stem, “maar wees geduldig. Binnenkort zullen jullie meer leren dan ooit tevoren. Wat zijn een paar maanden ten slotte?” Ze glimlachte geruststellend. “Maak jullie geen zorgen en geniet van jullie vrije avond.”

“Ja, moeder,” antwoordden Will en Elena gedwee, voordat ze naar hun eigen kamers vertrokken.

Later die avond verliet Will zijn kamer midden in de nacht en stond buiten op zijn balkon. Tijdens het diner met zijn familie hadden hij en zijn zus geprobeerd hun vader te ondervragen over het nieuwe land, maar zonder resultaat. Hun vader was echter niet bereid om meer met hen te delen. Will voelde zich gefrustreerd, wat langzaam omsloeg in boosheid, en het mondde uit in een ruzie waarbij zijn vader hem naar zijn kamer had gestuurd. Dus op avonden als deze klom hij om zijn frustraties te vergeten.

Hij testte zijn grip op een van de muren buiten het balkon. Eerst één hand, toen de andere, en vervolgens plaatste hij zijn voeten, tot hij zich als een spin tegen de muur bevond. Terwijl hij omhoog klom, werd zijn balkon steeds kleiner onder hem, en hij wist dat hij zich geen enkele fout kon veroorloven.

De enige fout die hij ooit had gemaakt, was toen hij betrapt was door een van de kamermeisjes. Ze had besloten om 's avonds de dekens af te kloppen bij een van de ramen, precies toen Will daar langs wilde klimmen. Ze had luid geschreeuwd, en Will was bijna zijn grip verloren toen zijn voeten weggleden. Gelukkig had hij zich nog net aan een metalen pin kunnen vastgrijpen die dicht

bij het raam uitstak, om vervolgens opgetild te worden door de kasteelwacht. Uiteraard herkenden ze hem meteen, en brachten hem naar zijn vader, die ziedend op hem was geworden omdat hij zo onverantwoordelijk was.

Maar ondanks zijn belofte om nooit meer te klimmen, had dat incident hem niet kunnen stoppen. Enkele weken later begon hij weer met klimmen, ditmaal met meer voorzichtigheid. Hij verreed ramen en controleerde altijd dubbel of er geen andere optie was dan ze te passeren.

Terwijl hij verder klom, merkte hij beweging op een paar meter afstand rechts boven hem op. Een raam ging open en hij hoorde een man hoesten. Hij verstarde onmiddellijk en hield zich zo stil mogelijk, nauwelijks ademend. Hij wist dat elke beweging hem kon verraden. Mensen verwachtten zelden dat iemand op deze hoogte een kasteelmuur zou beklimmen, dus zelfs als ze naar beneden zouden kijken, hoopte Will dat hij onzichtbaar zou blijven in het donker.

Will spitste zijn oren, luisterend naar eventuele verdere geluiden. Minuten gingen voorbij voordat hij het aandurfde om op te kijken. De man was inmiddels vertrokken, maar het raam stond nog open.

Helaas begonnen zijn handen te verkrampen, dus klom hij snel verder naar zijn bestemming. Hij hield een stevig tempo aan en liet zich onderweg nergens door afleiden. Uiteindelijk bereikte hij de open plek onder een van de grote bogen, die de waterwegen verbond langs het hele kasteel. Wat deze waterwegen speciaal maakte, was dat de stroom ook omhoog kon gaan door de manipulatie van de aensahrs van de koning, waardoor het hele kasteel werd voorzien van vers stromend water.

Will strekte zijn pijnlijke armen en ging onder de boog zitten, die hem beschermde tegen eventuele toeschouwers. Hier had hij zijn eigen privé-uitzicht op de westkant van het kasteel, zonder zelf bekeken te kunnen worden van bovenaf. Vanaf deze plek kon hij mijlenver kijken over de hoofdstad Aedir, die ver beneden aan de heuvel lag. Hij observeerde de talloze lichten die uit de verre gebouwen straalden en kon net de vage vormen onderscheiden van mensen die langs de ramen bewogen.

Nóg verder weg staarde hij naar de haven en de rivier Erocin daarachter, met de vele schepen die op het water dansten en de

masten die zachtjes schommelden in de wind. Aan de zuidkant, tegen de rand van de stad, zag hij de steeds groter wordende aantallen nieuw gebouwde fabrieken. Terwijl veel mensen ervan profiteerden, zoals de fabriekseigenaren en werknemers die zo hun geld konden verdienen, vonden Will en Elena het allebei een doorn in het oog op het uitzicht.

Terwijl Will daar zat, verzonken in verschillende gedachten, was de meest prominente de ontdekking van het nieuwe land. Met heel zijn hart verlangde hij naar een groot avontuur, weg van de monotonie van de training en zijn opleiding.

Als door de bliksem getroffen, kwam hij op een idee — een idee dat hij alleen met zijn tweelingzus kon delen. Maar hij wist dat hij tot de ochtend moest wachten om zijn gedachten met haar te bespreken.

Na een tijdje leunde hij achterover en keek naar de sterren, peinzend over wat zijn toekomst zou brengen. Met zijn idee nog vers in zijn gedachten sloeg Will zijn mantel om zich heen en begon de sterren te tellen. Zijn oogleden zakten langzaam dicht terwijl hij genoot van de warmte van de lenteavond die om het kasteel hing, slechts af en toe verstoord door een zachte bries.

De volgende ochtend werd Will met een schok wakker van het kraaien van een haan ver onder hem. Een moment was hij gedesoriënteerd, totdat hij zich herinnerde dat hij de vorige avond twee verdiepingen hoger was geklommen. Het was niet zijn bedoeling geweest om in slaap te vallen, en al helemaal niet hier.

Hij staaarde naar de hemel, waar de sterren nog vaag zichtbaar waren en de zon nog achter de horizon schuilging. Opgelucht dat hij zich niet had verslapen en nog tijd had om terug te klimmen, zuchtte hij. Vandaag was hun vrije dag, en hij en zijn zus hadden gepland om naar de kermis in de stad te gaan — iets wat hij voor geen goud wilde missen.

In recordtijd daalde hij de kasteelmuur af, zonder ook maar één keer te stoppen. Rond dit tijdstip sliep het personeel meestal nog of begon net te ontwaken, wat hem wat extra zekerheid gaf. Toen hij zijn balkon bereikte, liep hij snel naar de deur, die hij op een kier had achtergelaten, en stapte stilletjes naar binnen. Hij sloot de deur achter zich en begon zich om te kleden, zich voorbereidend op een nieuwe dag.

HOOFDSTUK 2

De volgende ochtend liepen Will en Elena richting de stad. Hun moeder had erop aangedrongen dat ze een koets moesten nemen, maar de tweeling wuifde dit idee weg, en redeneerde dat het te veel ongewenste aandacht naar hen toe zou trekken. Hun vader stemde toe en zei dat het beter was als ze incognito bleven om van de kermis te kunnen genieten. Dit resulteerde ook in hun keuze van kleding, en waren gekleed als burgers van lagere stand.

Will verafschuwde het idee om tentoongesteld te worden terwijl ze in een koets naar het lentefestival reden. De manier waarop mensen naar hen opkeken, bezorgde hem kippenvel. Hij wilde gewoon een zorgeloze dag beleven, zonder zich te hoeven houden aan de strikte etiquette die de hogere klasse blijkbaar zo belangrijk vond.

Toen de zon opkwam, verlichtten de eerste stralen de straten tussen de gebouwen van de stad en wierpen een warme gloed over de omgeving. Een subtiele geur van bloemen en versgebakken brood hing in de lucht, een resultaat van het ingenieuze gebruik van sahar om de aantrekkingskracht van de stad te vergroten. Zonder gebruik te maken van deze techniek, zou de stad misschien de geur van rook en mest hebben gedragen.

Terwijl hij de diversiteit van de mensen op de drukke straten observeerde, kon Will niet anders dan gefascineerd zijn door wat hij zag. Vreemd uitziende bedelaars met opgestoken hand, buitenlanders in unieke kledij, overheidsfunctionarissen en handela-

ren - allen droegen bij aan het levendige palet van het dagelijkse leven in Aedir. Hoewel de tweeling in Aedir geboren en getogen was, behielden ze een eigenaardige tweeledigheid doordat ze in het kasteel waren opgegroeid, en konden zich nooit volledig onderdompelen in het dagelijks leven van de stad. Desondanks koesterde Will het gevoel van avontuur dat elk uitje buiten het kasteel met zich meebracht. Een zeldzaamheid in deze maanden, aangezien hun vierde jaar gevuld was met lessen en trainingen, ondanks hun klachten over het trage verloop daarvan.

Met zijn ideeën van de vorige nacht vers in zijn gedachten, wilde Will een privégesprek met Elena voeren. Helaas had hun vader een lid van de Orde toegewezen als hun persoonlijke bewaker voor de dag. De man, die een neutrale uitdrukking droeg, leek niet razend enthousiast te zijn met de taak om hen voor de dag in de gaten te houden, terwijl hij ook de drukke straten te voet moest navigeren. Will moest een manier vinden om hun bewaker af te leiden, zodat hij zijn plannen met zijn zus kon bespreken.

Hun reis verliep soepel, totdat ze een smalle straat bereikten waar twee mannen met kapotte karren tegenover elkaar stonden. Ze waren verward geraakt in een verhitte discussie en maakten woedende gebaren naar elkaar.

“Jij koppige idioot! Zie je niet dat ik voorrang had?” schreeuwde een ogenschijnlijk zwaarlijvige koopman.

“Het enige recht dat je hebt, is om mijn reet te kussen! Je moet blind zijn als je denkt dat je je wagen door deze straat kan duwen!” kaatste de ander terug, een ruig uitzierende kerel met een even boze stem.

Callum, de lijfwacht, had er al snel genoeg van en benaderde de twee mannen om het pad vrij te maken.

Will zag zijn kans schoon en wendde zich tot Elena. “Ik zat gisteren te denken,” begon Will, maar hij werd direct onderbroken door een sarcastische opmerking van zijn zus.

“Er is een wonder gebeurd; mijn broer denkt een keer na,” zei ze, terwijl ze haar handen in de lucht hief met een sluwe grijns op haar gezicht.

Hij negeerde haar plagerige opmerking en ging onverstoort verder met hetzelfde enthousiasme: “Wat als we toch meekunnen met vaders expeditie naar het nieuwe land? Onze examens zijn pas over een paar maanden, en we hebben de basisopleiding al

onder de knie. Laten we vragen of we met hem mee kunnen gaan!”

Elena aarzelde; haar gedachten waren de laatste tijd ook vaak in beslag genomen door het nieuws over het nieuwe land. Hoewel ze dit niet aan Will wilde toegeven, voelde zij zich ook klaar voor méér dan alleen de basisopleiding. En het verlangen om te reizen was bijna onweerstaanbaar.

“Ik weet het niet, Will. Het klinkt niet als een erg goed plan. Vader sprak er gisteravond niet erg openlijk over,” antwoordde ze voorzichtig.

“We moeten gewoon overtuigender zijn. Het is niet alsof hij ons nog nooit eerder heeft meegenomen,” betoogde Will. “Bovendien, hoe vaak hebben we niet uitgeblonken bij onze toetsen? We zouden gemakkelijk een maand training op de academie kunnen missen zonder dat het onze eindexamens schaadt.”

Elena, nog steeds onzeker, overwoog zijn argumenten. Hoewel het waar was dat ze hun vader op korte reizen binnen het koninkrijk hadden vergezeld, en zelfs een paar keer de grens naar Cuerlas waren overgestoken, was dit iets geheel anders.

“Elena, alsjeblieft!” drong Will aan. “Denk erover na!”

“Goed, misschien kunnen we het proberen,” zei Elena uiteindelijk, hoewel ze nog niet helemaal overtuigd klonk.

“Stop dan eens met zo aarzelen en laten we iets bedenken!” zei Will, hoopvol. Hij voelde dat er in het achterhoofd van Elena iets was opgewekt - een stille opwinding voor avontuur die ze probeerde te verbergen. Het was bijna alsof hij haar gedachten kon lezen. Will wilde zijn plannen verder bespreken, maar Callum had het probleem met de karren inmiddels opgelost en keerde terug.

“We praten hier vanavond verder over,” fluisterde Will.

Elena knikte, en het trio vervolgde hun weg naar de kermis.

De grote kermis van Aedir was een jaarlijks feest dat door de koning werd georganiseerd om zijn dankbaarheid aan het volk te tonen en om iets terug te doen voor de stad. Mensen uit alle hoeken van het land stroomden naar Aedir toe om dit grote evenement bij te wonen. De straten waren bekleed met diverse kraampjes die exotisch voedsel en drankjes aanboden: betoverde wijn uit het westen, onbekende vruchten en andere wonderen. Er waren meerdere attracties met vreemde beesten en monsterlijke wezens die kinderen met verbazing deed opkijken, maar af

en toe ook een nieuwsgierige volwassene liet schrikken als ze te dichtbij kwamen. Verschillende Aensahr toonden hun talenten door elementen te manipuleren of de lucht te verlichten met een verscheidenheid aan kleuren. “Oeh’s” en “ah’s” weerklonken vanuit het publiek terwijl ze het spektakel aanschouwden.

Al deze festiviteiten vonden plaats in en rond het uitgestrekte ovale park in het centrum van de stad. Herbergen waren al wekenlang volgeboekt, en restaurants waren elke avond druk bezocht. Terwijl de stad tot leven kwam met mensen die plezier zochten, bracht de week ook chaos met zich mee, waardoor ook individuen werden aangetrokken die hoopten te profiteren van zakkenrollen, stelen en het oplichten van argeloze slachtoffers.

Dit was een van de redenen waarom Damien en Deborah een bewaker hadden meegestuurd om over hun kinderen te waken. Ondanks het vermogen van de tweeling om zichzelf te verdedigen, ontbrak het hen aan ervaring in het omgaan met bedreigingen tijdens dit soort chaotische evenementen.

Bij het bereiken van de hoofdstraat werden Will en Elena overweldigd door al het spektakel. Ze hadden de kermis zo lang bijgewoond als ze zich konden herinneren, maar ieder jaar keken ze weer hun ogen uit.

“Het lijkt elk jaar spectaculairder te worden!” riep Will uit met een brede glimlach.

“Nou, ze hebben zeker flink uitgepakt met het eten,” merkte Elena op, terwijl ze talloze voedselkraampjes bekeek die een scala aan lekkernijen tentoonstelden. Ze stopte bij een verkoper die hartige taarten verkocht en nam er een voor zichzelf, een voor Will, en een voor Callum.

De bewaker leek oprecht verrast door haar gebaar. Hij was gewend geraakt aan het omgaan met het vaak hooghartige gedrag van de hogere klasse en stond perplex toen de dochter van zijn commandant hem onverwacht een taart aanbood.

“Dank je, juffrouw Huran,” zei hij met een glimlach.

“Graag gedaan,” antwoordde ze vrolijk.

Zwijgend genoten ze van de heerlijke, warme taart. Will overwoog kort om er nog een te halen, maar zag ervan af, omdat hij wist dat de tweede nooit zo lekker zou smaken als de eerste.

Ze vervolgden hun weg, liepen langs het park en bezochten meer kraampjes. Uiteindelijk kochten ze een niet-alcoholische

betoverde wijn en genoten van de zoete, verwarmende sensatie die het bood. Terwijl ze dronken, bevond de tweeling zich plotseling zwevend boven de grond. Het gevoel van gewichtloosheid was vreemd genoeg aangenaam.

“We zweven, Will!” riep Elena uit.

Will lachte en draaide in het rond. Zelfs Callum kon een glimlach niet onderdrukken. Het effect duurde slechts tien seconden voordat ze weer langzaam naar de grond daalden.

Na hun drankjes te hebben opgedronken, wandelden ze verder over de kermis. Ze stopten bij alles wat hun aandacht trok. Ze kochten de hemels smakende chocolade bij de chocoladekraam van Heer Schrijver, genoten van suikerspin van de Gekke Spinner, en trakteerden zichzelf op ijs dat zo koud was dat het voelde alsof hun hersenen bevroren tegen de tijd dat ze het op hadden.

Na zoveel te hebben gegeten dat hun magen pijn deden, liepen ze verder het park in, waar de kraampjes met spelletjes op hen wachtten. De hoeveelheid spelletjes was indrukwekkend. De aandacht van Will werd echter getrokken door één specifieke attractie.

“Kom maar op, jongeman, kom maar op!” riep de man van het spel. Hij droeg een rode overjas, een vlinderdas en een strooien hoed. Op zijn gezicht prijkte een snor die zo groot was dat hij bijna zijn hele mond bedekte. De man ging verder: “Je ziet er sterk genoeg uit voor de uitdaging. Waarom probeer je het niet?”

“Zijn er regels?” vroeg Will, terwijl hij het apparaat onderzocht — een opstelling van twee staande houten balken met een metalen stang in het midden.

“Verdubbel je geld door zo lang mogelijk vast te houden!” riep de man uit, terwijl hij Will een brede glimlach toewierp.

“Wat is het addertje onder het gras?” vroeg Will nieuwsgierig, zich maar al te goed bewust van het feit dat veel spelletjes oplichterij waren.

“De enige voorwaarde is dat je je geld pas terugverdient ná één minuut. En nog iets: de stang zit niet vast. Hij kan vrij draaien, maar alleen als je je handen te veel beweegt!”

Will dacht even na. Als klimmer was hij gewend om zijn lichaamsgewicht lang vast te houden. Dit zou niet anders zijn, en hij accepteerde de uitdaging met een zelfverzekerde glimlach.

“Ik doe het!” verklaarde hij aan de besnorde man en gaf hem

vijf bronzen galdens om mee te doen. Hoewel het geen goedkoop spel was, geloofde Will dat hij moeiteloos zijn geld kon verdubbelen.

De man draaide zich naar de menigte, zijn armen wijd gespreid. “Kijk hoe de jongeman de uitdaging aangaat! Zal hij volhouden, of zal hij falen?” riep hij uit met een theatraal gebaar.

Will nam zijn positie in, pakte de metalen staaf vast en voelde hoe deze aanvankelijk begon te draaien. Na een moment van zijn grip aan te passen, dacht hij: “Dit kan ik met mijn ogen dicht,” terwijl hij naar de zandloper keek die de man omdraaide.

Terwijl de seconden langzaam voorbij tikten, verminderde ook het enthousiasme van de man aanzienlijk.

Nog tien seconden voordat ik mijn geld terug begin te verdienen, dacht Will, glimlachend terwijl hij zich moeiteloos vasthield. Maar net toen de laatste seconden voorbij tikten, voelde hij plotseling de staaf onder zijn handen beginnen te draaien. Wanhopig probeerde Will zijn grip aan te passen, worstelend tegen de toenemende beweging van de draaiende stang. Uiteindelijk, toen hij niet langer kon vasthouden, liet Will met tegenzin los nét voordat de laatste korrels zand in de zandloper vielen.

“Ohhh, het lijkt erop dat de jongeman toch niet sterk genoeg was om de uitdaging te voltooien. Wie lukt het wel om zijn geld te verdubbelen?!”

“Will, gaat het wel met je?” vroeg Elena, terwijl ze zag dat zijn gezicht rood aanliep.

“Nee,” zei Will kortaf. “Hij heeft vals gespeeld!” Hij wees beschuldigend naar de man. “De stang begon uit zichzelf te draaien voordat ik zestig seconden had bereikt!”

Mensen om hen heen begonnen met argwaan naar het apparaat te kijken, op zoek naar tekenen van bedrog.

“Jongen, de staaf hoort te draaien, dat heb ik je verteld. Misschien ben je toch niet zo goed als je dacht!” zei de man schamper, terwijl hij probeerde de beschuldiging weg te wuiven.

“De stang draaide met kracht; ik weet wat ik voelde!” begon Will fel, terwijl boosheid in hem opborrelde. Hij voelde zich verraden en was bereid om iets te doen waar hij misschien spijt van zou krijgen. Maar voordat hij iets kon ondernemen, stapte er een gespierde kale man uit de menigte naar voren.

“Laat mij het proberen. Kijken of dit ding echt gemanipu-

leerd is,” bood hij aan terwijl hij onder het apparaat ging staan en de stang vastgreep. De man met de snor knikte en draaide de zandloper om.

Will keek geduldig toe terwijl het zand langzaam wegstroomde. Nog tien seconden voordat het zand helemaal onderaan is, telde Will in zijn hoofd, verwachtend dat de stang elk moment zou beginnen te draaien. Maar tot zijn verbazing viel de laatste korrel, en de man met de snor draaide de zandloper opnieuw om. De kale man hield de stang stevig vast en liet deze pas los toen ook de tweede ommekeer van de zandloper voltooid was.

De menigte barstte uit in gejuich. Meerdere mensen stonden nu enthousiast in de rij, wachtend op hun beurt, nu ze zagen dat het wel degelijk mogelijk was om te winnen.

“Gefeliciteerd, we hebben een winnaar!” zei de man met de snor joviaal, terwijl hij de kale man een hand gaf. Vervolgens richtte hij zich tot Will met een scherpe toon. “Scheer je nu weg, jongen. Ik heb geen tijd voor je beschuldigingen.”

Will's boosheid laaide op, en hij liep met gebalde vuisten op de man af. Maar Elena stapte snel tussenbeide. “Laten we gewoon gaan, Will,” zei ze zacht maar vastberaden, terwijl ze hem kalmerend aankeek.

Will draaide zich met tegenzin om, woedend en teleurgesteld. Samen liepen ze weg, terwijl ze de man en zijn attractie achter zich lieten.

“Ik blijf het je zeggen, hij heeft vals gespeeld - ik voelde de stang uit zichzelf draaien!” riep Will uit naar Elena terwijl ze in het Rollende Moswiel zaten, een restaurant dat zich richtte op de hogere klasse. Aanvankelijk had de portier geweigerd hen naar binnen te laten, zijn blik afkeurend rustend op hun kleding. Gekleed in oude zwarte broeken, een versleten vest en overjassen, pasten ze niet bij het gebruikelijke voorkomen van de rijken. Elena, met haar blonde haar verborgen onder een platte pet, leek zelfs meer op een jongen. Genoeg reden voor de portier om hen de toegang te weigeren.

Pas toen Callum tussenbeide kwam als hun bewaker en identificatie overhandigde, werden ze alsnog toegelaten. De portier verbleekte toen hij hen eindelijk herkende. “Mijn excuses. Alstublieft, meneer, mevrouw, komt u binnen,” zei hij met een diepe

buiging, terwijl hij de deur wijd openhield.

Will snoof toen ze hem passeerden, niet vanwege de eerdere vergissing, maar vanwege de discriminatie jegens mensen die als minderbedeelden werden gezien. Terwijl hij de inrichting bekeek, realiseerde hij zich dat het restaurant inderdaad uitsluitend de rijken bediende. Toch was hij niet van plan om weg te gaan, vooral omdat hij een zwak had voor hun beroemde biefstuk met brood.

Ze vonden al snel een tafel bij het raam, met uitzicht op de kermis buiten. Kort daarna stond Callum op, verontschuldigde zich en liep richting de toiletten.

“Misschien gleden je handen gewoon weg, Will?” opperde Elena. “De man na jou slaagde erin om de volledige tijd vast te houden.”

“Ik weet niet precies wat, maar er klopte iets niet. Dat weet ik zeker.”

“Laat het alsjeblieft rusten, Will. Wees verstandig,” zei Elena en opende de menukaart.

Will zuchtte, gaf toe, en wierp ook een blik op de menukaart, hoewel hij allang wist wat hij wilde bestellen. Op dat moment kwam Callum terug en ging zitten, gevolgd door een ober die hun bestelling opnam: twee porties biefstuk en een verse zalmoot.

Al snel aten ze in stilte en genoten van het heerlijke gerecht. De biefstuk was perfect bereid, en terwijl ze de laatste restjes met wat brood opdipten, zuchtten ze tevreden.

Will was de hele affaire al bijna vergeten, totdat hij naar buiten keek en twee bekende gezichten voorbij het raam zag lopen: de man met de snor van eerder, vergezeld door de kale man. Zonder aarzelen sprong Will overeind en haastte zich naar buiten. Hij hoorde nog net de stemmen van Elena en Callum achter zich, maar hij kon het zich niet veroorloven de mannen uit het oog te verliezen.

Buiten op straat stopte hij abrupt en speurde beide kanten van de straat af naar enig teken van de twee.

“Will!” riep Elena achter hem, terwijl ze buiten adem uit het restaurant kwam gerend. “Wat is er met je aan de hand?”

“Ik zag ze samen lopen buiten het restaurant,” antwoordde hij.

“Over wie heb je het?” vroeg Elena, duidelijk in de war over de plotselinge actie van haar broer.

“De man met de snor en die kale!” antwoordde hij gehaast.

“DAAR!” Hij sprong naar voren toen hij de strohoed van de man boven de menigte uit zag steken en rende achter hen aan, terwijl hij door de drukke straat laveerde. Elena probeerde hem tevergeefs terug te roepen, maar Will verdween al snel tussen de mensen.

Toen hij op de plek kwam waar hij hen het laatst had gezien, was hij ze opnieuw uit het oog verloren. Wanhopig keek hij om zich heen, bang dat ze ontsnapt waren, tot hij plotseling weer een glimp van hen opving. Het zicht op de twee gaf hem nieuwe energie; hij zette het op een sprint en manoeuvreerde zo snel mogelijk door de mensenmassa. Verschrikte blikken volgden hem, en enkele mensen mopperden of riepen hem na toen hij bijna tegen hen opbotste. Maar Will besteedde er geen aandacht aan. Hij was vastberaden om ze niet nogmaals kwijt te raken.

Het duo sloeg uiteindelijk een zijstraat in, weg van de drukte van de hoofdstraat, en verdween in een van de nauwe steegjes. Will vertraagde, liep naar de hoek van de steeg en gluurde voorzichtig om de hoek. Hij zag dat ze stilhielden achter een stapel houten kratten.

Langzaam sloop hij dichterbij, dicht tegen de muur aangedrukt om niet opgemerkt te worden. Hij bleef in de schaduw en stopte pas toen hij bij de kratten was aangekomen. Daar hield hij zijn adem in en luisterde aandachtig naar hun gesprek.

“...maar die straatjongen heeft ons bijna verraden! De mensen begonnen achterdochtig te worden, sommigen liepen zelfs weg!” hoorde hij de man met de snor zeggen.

“Rustig maar, Jarad. Ze hebben niets gemerkt; ik heb ze van het tegendeel overtuigd. Niemand gelooft die jongen nog na alles wat er is gebeurd,” antwoordde de kale man kalm.

“Het zit me nog steeds niet lekker! Onze truc werkte, maar dat is niet waar ik het over heb. Normaal gesproken zou het draaien onopgemerkt blijven door gewone mensen; ze zouden het simpelweg niet moeten voelen! Als dit aan de stadswacht wordt gemeld, kunnen we in de gevangenis belanden! Het gebruik van sahar zonder vergunning is uiterst verboden!”

“Hoe heeft die jongen het dan opgemerkt?” vroeg de kale man met enige aarzeling in zijn stem.

“Dat is precies het punt dat ik probeer te maken!” zei Jarad, nu duidelijk geïrriteerd.

Dus hij is een aensahr, dacht Will met verbazing. Dat verklaart